

METODA M.CH. KNILLÓW - WSPOMAGANIE ROZWOJU

Programy Aktywności – Świadomość Ciała, Kontakt i Komunikacja zostały opracowane przez Marianne Knill i Christopera Knilla.

Metodzie towarzyszy wiara w to, że każde dziecko, nawet najbardziej pasywne można zachęcić do przejawiania własnej inicjatywy i aktywności.

Metoda Knillów to próba wykorzystania osiągnięć psychologii rozwojowej do pracy z tymi wszystkimi, którzy niezależnie od wieku i przyczyny zaburzeń nie nawiązują kontaktu z najbliższym otoczeniem. Tkwią w milczącym świecie stereotypów. Są dalecy, ale nadal wrażliwi na nasze komunikaty, podatni na odrzucanie. Bronią swoich granic, ale oczekują pomocy.

Rozwój człowieka jest uzależniony od zdolności do nabywania, organizowania i wykorzystywania wiedzy o sobie. Dotyk dla rozwoju człowieka jest niezwykle ważny. Przez kontakt fizyczny rozwijają się pierwsze ludzkie emocje i nawiązywany zostaje kontakt z otaczającym światem.

Celem nadrzędnym zajęć jest rozwijanie świadomości i wrażliwości dzieci na wzajemne kontakty, sygnały i reakcje.

W metodzie Knillów **ważnym elementem jest ruch.**

Ważną częścią składową sesji jest muzyka, specjalnie skomponowana dla potrzeb opisywanej metody. Stanowi ona obudowę wspierającą zajęcia z dziećmi oraz nieodłączny element pracy metodą Knillów. Towarzyszy wykonywanym czynnościom przez cały czas trwania zajęć.

Muzyka zwiększa i stymuluje uwagę dziecka, kieruje nią i motywuje do określonej aktywności. Dziecko słysząc ją domyśla się, co może się teraz zdarzyć i jakie ruchy należy w danym momencie wykonać.

Ćwiczenia są proste, większość z nich dziecko potrafi wykonać samodzielnie, np. klaskanie, głaskanie brzucha, wymachiwanie rękoma.

Każdemu etapowi przyporządkowana jest inna, bardzo wyraźna, radosna linia melodyczna. Rytuał sesji rozpoczyna się już w momencie przygotowań – przyniesienia przyborów i znalezienia odpowiedniego miejsca. Podstawową część inauguruje włączenie magnetofonu i rytualne wykonywanie określonych w danym programie czynności. Pozycja dziecka i forma jego fizycznego kontaktu z terapeutą jest uzależniona od jego woli i możliwości psychofizycznych.

Po jakimś czasie dziecko zaczyna bardzo wyraźnie łączyć bodźce słuchowe – melodię – ze schematem i rodzajem wykonywanej czynności. Dzięki temu osiąga się nie tylko nawiązanie kontaktu i rozwijanie aktywności, ale również orientację w czasie,

umiejętność przewidywania oraz bardzo wyraźny rozwój koordynacji słuchowo – ruchowej; rytmizowanie ruchów w zależności od muzyki.

Podczas realizacji Programów konieczny jest dobry kontakt z dzieckiem. Wymaga to od terapeuty umiejętności dawania fizycznego wsparcia, kontaktu wzrokowego oraz świadomego i aktywnego używania głosu.

Przykładowy program:

Program 1. 15 minut -wymaga zaangażowania górnej części ciała;

- ✓ Kołysanie
- ✓ Wymachiwanie rękoma
- ✓ Zginanie i rozprostowanie rąk
- ✓ Pocieranie dłoni
- ✓ Zaciskanie i otwieranie dłoni
- ✓ Ruchy palców
- ✓ Klaskanie
- ✓ Głaskanie głowy
- ✓ Głaskanie policzków
- ✓ Głaskanie łokci
- ✓ Głaskanie brzucha
- ✓ Przewracanie się (padanie)
- ✓ Relaksacja

